

[Kjærgaard-Jensen.]

om Flødeis. Men hertil kommer, at Forslagets Ordlyd er ganske uklar og inkonsekvent paa dette Punkt, idet det hedder: Tilvirkning af Flødeis og af Surrogater for Mejeriprodukter maa ikke foregaa i samme Lokale. Det vil altsaa sige, at der er ikke noget til Hinder for, at der i samme Lokale maa fremstilles Flødeis og Surrogater for Flødeis, altsaa Fedtemulsionspræparater i forskellig Form i frossen Tilstand. Thi Loven, eller i alt Fald dens Bemærkninger, fastslaaer jo udtrykkelig, at Flødeis ikke er et Mejeriprodukt, og kunstig Flødeis kan altsaa ikke være et Surrogat for et Mejeriprodukt. Nu kan man maaske sige, at de fornødne Forholdsregler vedrørende Fedtemulsioner og Produkter deraf henhører under Margarine-lovgivningen, at der i det andet Lovforslag, om Tillæg til Margarine-loven, gives Ministeren Bemyndigelse til at træffe Foranstaltninger mod Misbrug, og det er for saa vidt ogsaa rigtigt. Det hedder nemlig i det paa-gældende Lovforslags § 1:

„For Fedtemulsioner af enhver Art . . . for Produkter, der er fremstillet ved Hjælp af saadanne Fedtemulsioner . . . kan Landbrugsministeren fastsætte Bestemmelser, der svarer til de for Margarine i denne Lov fastsatte, eller som i øvrigt skønnes fornødne for at sikre, at de nævnte Varer ikke udgives for eller sælges som Mælk, Fløde eller i det hele taget som Mejeriprodukter eller heraf fremstillede Produkter.“

Nu er der det interessante Forhold, at i Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det:

„Den foreslaede Bemyndigelse for Landbrugsministeren omfatter ogsaa Produkter, der er fremstillet af Fedtemulsioner, og herved tænkes i første Række paa Surrogater for Flødeis.“

Med andre Ord, i dette Lovforslag optræder Flødeis som et Mejeriprodukt, hvorimod det i Tillæget til Margarine-loven ikke er et Mejeriprodukt. Men saa er hele den Bestemmelse, der er indsat i Forslaget om Tillæg til Margarine-loven, og som gaar ud paa at gennemføre Adskillelse mellem Flødeis- og Margarinefabrikation, ganske overflødig.

Der er altsaa en haabløs Inkonsekvens mellem de to Forslag, men Forklaringen er endda ikke saa vanskelig at se. Naar man nemlig sammenligner det foreliggende Forslag med det, der blev forelagt af den tidligere Landbrugsminister, altsaa det, som var i fuld Overensstemmelse med Mejeriorganisationernes Indstilling, saa vil det

ses, at der nu er udeladt et Punktum, som lød saaledes:

„For saa vidt Fremstillingen af Flødeis foregaaer paa et Mejeri og indgaaer som et naturligt Led i dettes Drift, henregnes Fremstillingen til Mejerivirksomhed, jfr. § 1, sidste Stykke, i Lov Nr. 143 af 29. April 1913 om Arbejde i Fabrikker.“

Den paa-gældende Bestemmelse gaar som bekendt ud paa, at Mejerierne paa Grund af deres særlige Karakter fritages for Fabrikdirektoratets Tilsyn, med Undtagelse af et enkelt Forhold, Lovens Kapitel III. Denne Bestemmelse er nu faldet ud, det vil sige, man maa formode, at Ministeren ønsker alle Mejerier, som blot har den mindste Produktion af Flødeis, inddraget under Fabriktilsynet. Enhver, der har det mindste Kendskab til de Forhold, hvorunder Arbejdet foregaaer i vore Mejerier, maa finde en saadan Tanke urimelig. Mejerierne har deres eget Tilsyn i rigt Maal; de har Tilsyn fra Politimyndighederne, fra Udførselskontrollen, fra Statskonsulenterne, med Hensyn til Renlighed, og fra de lokale kommunale Sundhedsautoriteter. Men naar man læser Bemærkningerne til Lovforslaget, saa faar man heldigvis denne Formodning afkræftet. Der staar nemlig:

„I det tidligere forelagte Lovforslag var der optaget en Bestemmelse om, at Fremstillingen af Flødeis . . . skulde henregnes til Mejerivirksomhed, hvorved saadan Fremstilling blev unddraget Kontrol af Fabriktilsynet. . . . Man maa imidlertid anse det for urigtigt i en Lov som denne at gøre Ændringer i en anden Lov, og derfor er denne Bestemmelse ikke medtaget i nærværende Forslag.“

Det ses altsaa heraf, at kun lovgivningstekniske Hensyn har afholdt den højtærede Landbrugsminister fra at affatte Lovforslaget paa samme Maade som hans Forgænger. Principielt mener den højtærede Landbrugsminister altsaa, at Mejerierne bør være undtaget fra Fabriktilsynets Kontrol, og da dette sikkert er et meget vigtigt Punkt for Mejerierne, saa maa der vel kunne findes en Ordning af dette Forhold, f. Eks. saaledes at der ad administrativ Vej udarbejdes en Instruks for Fabriktilsynet om, hvornaar et Mejeri falder ind under Fabrik-loven. Hvis man derimod mener, at det efter den afsagte Højesteretsdom vedrørende Mejeriet „Vesterbro“ i Aarhus er Fabriktilsynets Ret og Pligt at føre Tilsyn med et Mejeri, saa snart dette overhovedet optager Fremstillingen af Flødeis, saa, siger jeg, er det tvingende nødvendigt, at Fløde-